

Parallelle advarsler – nummer fem

Åpenbaringen av Løven av Juda stamme: En forståelse av de avsluttende scenene i den store strid

Jeff Pippenger
2023-08-08

I avsnittet vi fremdeles behandler, som omtaler Kristus som den engel i Åpenbaringen ti som stiger ned, illustrerer Kristus som den mektige engel «den rolle som Han utfører i avslutningsscenene av den store strid med Satan». Den «stilling» Kristus inntok da Han satte sin høyre fot på havet og sin venstre fot på det tørre land, «betegner Hans suverene makt og myndighet over hele jorden». Da Kristus ropte «med høy røst», «ropte» Han «som når en løve brøler».

Kristus vil åpenbare sin allmakt i «de avsluttende scener i den store strid», og når Kristus åpenbarer sin allmakt, gjør Han det som Løven av Juda stamme.

«Frelseren fremstilles for Johannes under symbolene «Løven av Juda stamme» og «et Lam, likesom det var slaktet». Åpenbaringen 5:5, 6. Disse symbolene uttrykker foreningen av allmektig kraft og selvoppofrende kjærlighet. Løven av Juda, så fryktinngytende for dem som forkaster hans nåde, vil være Guds Lam for de lydige og trofaste.» Apostlenes gjerninger, 589.

Kristi åpenbarelse som Løven av Juda stamme fremhever hans verk både i å forsegle og å åpne den bibelske profeti, i samsvar med hans guddommelige tid. Like før menneskenes nådetid avsluttes, når «tiden er nær», vil det finne sted en åpning av en særskilt bibelsk sannhet som identifiserer «det som snart må skje».

Jesu Kristi åpenbaring, som Gud gav ham for å vise sine tjenere det som snart må skje; og han sendte bud og kunngjorde det ved sin engel for sin tjener Johannes, som vitnet om Guds ord og Jesu Kristi vitnesbyrd, ja, om alt det han så. Salig er den som leser, og de som hører denne profetis ord og tar vare på det som er skrevet i den; for tiden er nær. Åpenbaringen 1:1–3.

Når den «tid» som er «nær», faktisk bryter inn i historien, blir det uttalt en velsignelse over dem som leser, hører «og holder fast ved det som er skrevet deri». Det særlige budskapet er et tidsbundet budskap som bare kan gjenkjennes når «tiden er nær». Da—på den tid, og ikke før—vil mennesker være i stand til å lese, høre «og holde fast ved det som er skrevet» i Johannes' åpenbaring. Når «tiden er nær», svarer den velsignelse som uttales over dem som «leser», «hører» «og holder fast ved det som er skrevet deri», til åpningen av Daniels bok ved «endens tid».

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden; mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal økes. Daniel 12:4.

De «mange» som «farer hit og dit» (hvilket representerer studiet av Guds Ord), gjør dette ved «endetiden», når «ordene» som hadde vært «forseglet» i Daniels «bok», blir åpnet. Men det finnes en annen klasse av jomfruer som farer hit og dit like etter søndagsloven i De forente stater.

Se, dager kommer, sier Herren Gud, da jeg vil sende hunger i landet, ikke hunger etter brød og ikke tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Og de skal flakke om fra hav til hav, og fra nord like til øst; de skal fare hit og dit for å søke Herrens ord, men ikke finne det. På den dag skal de fagre jomfruer og de unge menn dåne av tørst. De som sverger ved Samarias synd og sier: Så sant din gud, Dan, lever, og: Så sant Beershebas ferd lever – de skal falle og aldri mer reise seg. Amos 8:11–14.

Samarias synd var den synd som ble fremstilt ved Akab og Jesabel, idet Akab representerte De forente stater og Jesabel den katolske kirke. Jesabel, Akab og de falske profetene ved konfrontasjonen med Elia på Karmelfjellet er et forbilde på søndagsloven. Ved denne konfrontasjonen var det to grupper av vanhellige profeter, Ba'al profeter og lundprestenes prester. Ba'al var en av gudene som ble tilbedt; den andre som ble tilbedt i lundene, var Astarte. Ba'al var en mannlig gud, og Astarte var en kvinnelig gud. Sammen representerer den mannlige guddom staten og den kvinnelige kirken.

Den guden som ble reist opp i Dan, ble reist opp av Samarias første konge, Jeroboam, som satte opp en gullkalv både i Betel og i Dan. Betel betyr Guds hus og Dan betyr dom, og sammen representerer de foreningen av kirke og stat, som finner sted i De forente stater forut for håndhevelsen av søndagsholdelse. Disse to gullkalvene var representert ved Arons gullkalv.

En kalv er et dyr, og en gyllen statue er et bilde; derfor representerer Arons gullkalv og også Jeroboams to gullkalver den forening av kirke og stat som finner sted like før håndhevelsen av søndagsloven i Amerikas forente stater. Hos Jeroboam gir de to byene et annet vitne til symbolikken i foreningen av kirke og stat, som i Johannes' åpenbaring er definert som dyrets bilde.

Måten ved Beersjeba representerer Abrahams pakt. Den første omtalen av navnet «Beersjeba» finnes i Første Mosebok tjuen, en tekst som apostelen Paulus benytter for å gå imot dem som på hans tid hevdet at man måtte fastholde seremonilovene og omskjærelsen for å bli frelst. Paulus bruker den teksten hvor Beersjeba første gang nevnes. Han anvender denne beretningen til å behandle to forskjellige og motsatte pakter i samme fortelling. Paulus bruker slavekvinnens sønn (Ismael) til å representere en pakt som bygger på menneskelig kraft, og han kontrasterer Ismael med Isak, som han bruker til å representere en pakt som bygger på Guds kraft. Dette bibelavsnittet er første gang Beersjeba nevnes, og senere i historien benytter Paulus denne beretningen til å beskrive en situasjon i sin personlige historie som var blitt illustrert i den bibelske historien. Paulus trodde og lærte at den bibelske historien gjentar seg.

Selv om Paulus bruker dette avsnittet fra 1. Mosebok tjuen til å illustrere to motsatte pakter, finnes det i avsnittet to pakter som Gud inngår med Abraham, men disse er ikke de to paktene som Paulus utleder av fortellingen. I avsnittet lovet Gud på nytt å oppfylle sitt løfte om å gjøre Abraham til far for mange folkeslag gjennom Isak, og Han lovet også at Han ville gjøre Ismael til far for et stort folk. Ett skriftavsnitt, fire pakter omtalt, og det er første gang Beersjeba nevnes i Skriftene.

Derfor sa hun til Abraham: Driv bort denne trellkvinnen og hennes sønn; for denne trellkvinnens sønn skal ikke arve sammen med min sønn, med Isak. Og dette ordet var meget ondt i Abrahams øyne på grunn av hans sønn. Men Gud sa til Abraham: La det ikke være ondt

i dine øyne på grunn av gutten og på grunn av din trellkvinne; hør på hennes røst i alt det Sara sier til deg, for i Isak skal din ætt kalles. Men også trellkvinnens sønn vil jeg gjøre til et folk, fordi han er din ætt. Og Abraham sto tidlig opp om morgenen og tok brød og en skinnsekk med vann og ga det til Hagar og la det på hennes skulder, og barnet, og sendte henne bort. Og hun drog av sted og fór vill i Beersjebas ørken. 1 Mosebok 21:10–14.

Beersjeba representerer Abrahams pakt. I det samme kapittelet inngikk Abraham også en pakt med Abimelek.

Og det skjedde på den tid at Abimelek og Pikol, hans hærførers øverste høvding, talte til Abraham og sa: Gud er med deg i alt det du gjør. Så sverg nå for meg her ved Gud at du ikke vil fare falskt fram mot meg, verken mot min sønn eller mot min sønnesønn; men i samsvar med den godhet som jeg har vist deg, skal du vise godhet mot meg og mot det land hvor du har oppholdt deg som fremmed. Og Abraham sa: Jeg vil sverge.

Og Abraham irettesatte Abimelek på grunn av en vannbrønn som Abimeleks tjenere med vold hadde tatt bort. Og Abimelek sa: Jeg vet ikke hvem som har gjort dette; heller ikke har du fortalt meg det, og heller ikke har jeg hørt om det før i dag.

Og Abraham tok småfe og storfe og gav dem til Abimelek; og de sluttet begge en pakt. Og Abraham satte sju søyelam av hjorden for seg selv. Da sa Abimelek til Abraham: Hva betyr disse sju søyelammene som du har satt for seg selv?

Og han sa: Disse sju søyelammene skal du ta av min hånd, for at de kan være et vitnesbyrd for meg om at jeg har gravd denne brønnen. Derfor kalte han det stedet Beersjeba, fordi de begge der avla ed. Slik sluttet de en pakt i Beersjeba. Så sto Abimelek opp, og Pikol, hærføreren for hans hær, og de vendte tilbake til filisternes land. Og Abraham plantet en lund i Beersjeba, og påkalte der Herrens navn, den evige Gud.

Og Abraham oppholdt seg lenge i filistrenes land. 1. Mosebok 21,22–34.

Beersjeba er symbolet på Guds pakt med Abraham. Det finnes flere pakthistorier omtalt i Bibelen som knytter Beersjeba til Abrahams pakt. «Beer» betyr brønn, og «sheba» betyr «sju». Sheba er det samme hebraiske ordet som er oversatt med «sju ganger», hvilket William Miller med rette forstod å representere profetien om to tusen fem hundre og tjue år i 3. Mosebok 26. Det var den aller første «tidsprofetien» han oppdaget, og det var den første grunnleggende sannheten som ble tilsidesatt i 1863. I avsnittet der ordet «sheba» er oversatt med «sju ganger» i fire forskjellige vers, blir Guds straff, som er fremstilt ved «de sju gangene», kalt «min pakts trette».

Da vil også jeg gå imot dere, og tukte dere sju ganger mer for deres synder. Og jeg vil føre sverd over dere, som skal hevne min pakts krenkelse; og når dere samler dere innenfor deres byer, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hånd. 3 Mosebok 26:24, 25.

Ordet som er oversatt med «sju ganger» og representerer Guds pakts «strid» i Tredje Mosebok tjueseks, og som er «sheba» i ordet Beersjeba, er også oversatt to ganger i Daniels bok, én gang som «eden» som er skrevet i Mose lov, og én gang som «forbannelsen». Både «eden» og

«forbannelsen» er oversatt fra ordet «sheba», for det betyr ikke bare «sju», men innbefatter også begrepet en pakt eller «ed» som, dersom den brytes, frembringer en «forbannelse».

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt seg bort, så de ikke ville lyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot ham. Daniel 9:11.

Ordet «sheba», eller sju, som representerte sju lam ofret ved en brønn i Beersjeba, representerer pakten. Og Guds pakt, eller Hans ed, fastslår at de lydige lever og de ulydige dør.

Beersjeba symboliserer den pakt som er representert ved Abrahams tro. Når derfor de «fagre jomfruer» i Amos åtte, som også er de «dåraktige jomfruer» i Matteus tjuefem, og som også er de «ugudelige» i Daniel tolv, sverger «ved Samarias synd», så sverger de troskap til Jesabels merke (pavedømmet), hun som har drevet hor med Akab (De forente nasjoner), og som hersker over dyrets bilde (De forente stater).

Når de samme «fagre jomfruer» sier: «Din gud, Dan, lever», bøyer de seg ned for det gylne bildet av en kalv, slik dette er identifisert av to vitner (Aron og Jeroboam). Gullkalven representerer dyrets bilde, som er sammenslutningen av kirke og stat.

Når de samme jomfruene hevder at Beershebas «vei» «lever», betyr ordet «vei» nettopp «vei». Dette er det selvsamme ordet som brukes for å betegne «veiene» i «de gamle stier» i Jeremia 6,16. Disse jomfruene sier at selv om de har tilbudt dyrets bilde og tatt imot merket på dets myndighet, er de fremdeles Abrahams barn. De løper febrilsk hit og dit i Guds Ord og leter etter budskapet som fremstilles ved «øst» og «nord» og fra «hav til hav», og hevder fortsatt å være syvendedagsadventister, men det er for sent.

Men tidender fra øst og fra nord skal forferde ham; derfor skal han dra ut med stor harme for å ødelegge og fullstendig tilintetgjøre mange. Og han skal slå opp sitt palass' telt mellom havene ved det herlige hellige fjell; men han skal gå sin ende i møte, og ingen skal hjelpe ham. Daniel 11:44, 45.

Disse jomfruene søker budskapet i disse to foregående versene. Det siste advarselsbudskapet, som ble avforseglet ved endetiden i 1989, da, slik det er beskrevet i Daniel 11, vers 40, «landene» som representerer det tidligere Sovjetunionen, ble feid bort av pavedømmet og De forente stater, identifiserer pavedømmets endelige oppgang og fall. I disse to versene egger et budskap representert ved øst og nord kongen i nord (paven) til vrede, og den siste forfølgelsen begynner, og den ender i vers 45 når pavedømmet planter «tabernaklene», et ord som kommer fra det hebraiske ordet som betyr «telt» (telt er et symbol på en kirke), men det er hans «palass'» «tabernakel», som representerer en stat. Der han plasserer teltet som representerer kombinasjonen av kirke og stat, eller, slik Johannes kaller det i Åpenbaringen, dyrets bilde, er «mellom havene», i flertall. De fagre jomfruene søker det siste advarselsbudskapet som er representert i vers 44 og 45 i Daniel 11, og i det aller neste verset står Mikael fram, og prøvetiden avsluttes. Og på den tiden sier Amos 8:14 at de fagre jomfruene «skal falle og aldri mer reise seg igjen.»

Når de fagre jomfruene gjør krav på å være syvendedagsadventister nettopp på den tid da de bøyer seg for dyrets bilde, blir de av Johannes fremstilt som jøder som sier at de er jøder, men ikke er det. De gjør krav på å være Abrahams barn, men de lyver.

Se, jeg vil la dem av Satans synagoge, de som sier at de er jøder og ikke er det, men lyver – se, jeg vil la dem komme og kaste seg ned for dine føtter og kjenne at jeg har elsket deg.
Åpenbaringen 3,9.

De har tatt imot pavedømmets merke og har således tatt imot hans karakter. De bekjenner seg til å være jøder, eller de bekjenner seg til å være sabbatsholdende adventister, men de har da pavens karakter, han som blant annet sitter «i Guds tempel». De bekjenner seg til å være adventister, eller de bekjenner seg til å være i adventisttempelet, men de er ikke mer adventister enn paven er kristen.

De som løper «hit og dit» og søker «Herrens ord», er ikke «de vise» som er identifisert i Daniels bok — men de er identifisert som «jomfruer». Det er åpenbart at de som i versene vandrer omkring, sulter og dør av tørst, ikke «forstår» «Herrens ord», for de søker nettopp dette i versene. Herrens ord, som blir åpenbart like før nådetiden avsluttes, er Jesu Kristi åpenbaring, og de dårlige, ugudelige eller «fagre jomfruer» er dem som ikke forstod kunnskapsøkningen fra Daniels bok. De hadde ikke den nødvendige oljen til å gå videre til bryllupet, slik Matteus lærer.

Den «hungersnøden» er nådetidens avslutning. Amos' «jomfruer», som i versene søker etter brød (Guds Ord) og vann (Den Hellige Ånd), er Daniels «ugudelige» som ikke «forstår». De er Matteus' dårlige jomfruer som søker etter Den Hellige Ånd, noe som samlet på tre vitners grunn identifiserer dem som innser at deres anledning til å forberede seg til bryllupet er forbi, og at de ikke har noen kledning å gå til bryllupet i, fordi de nektet å «høre» det særlige budskapet som nå blir åpnet. Fra den tid da det særlige budskapet blir åpnet, og inntil nådetidens avslutning, er tiden for det siste kall til frelse. Å komme uforberedt til den tiden er å forberede seg på å høre ordene: «For sent!»

«Det finnes en verden som ligger i ondskap, i bedrag og villfarelse, i selve dødsskyggen, — sovende, sovende. Hvem kjenner sjelens veer for å vekke dem? Hvilken røst kan nå dem? Mine tanker ble ført frem til fremtiden, når signalet vil bli gitt. 'Se, Brudgommen kommer; gå ut for å møte ham.' Men noen vil ha ventet for lenge med å skaffe olje til å fylle lampene sine opp igjen, og for sent vil de finne at karakteren, som er fremstilt ved oljen, ikke kan overføres.»
Review and Herald, 11. februar 1896.

Den profetiske linjen som fremstilles ved lignelsen om de ti jomfruene, bruker olje som bilde på karakter, men «den gylne oljen» og «hellig olje» representerer også budskapene fra «Guds Ånd».

«De salvete som står hos all jordens Herre, har den stilling som en gang ble gitt til Satan som dekkende kjerub. Ved de hellige vesener som omgir hans trone, opprettholder Herren en stadig forbindelse med jordens innbyggere. Den gylne oljen representerer den nåde hvorved Gud holder de troendes lamper forsynt, så de ikke skal blafre og sløkne. Var det ikke for at denne hellige oljen blir utøst fra himmelen i budskapene fra Guds Ånd, ville ondskapens makter ha fullstendig herredømme over menneskene.»

«Gud vanæres når vi ikke tar imot de budskap han sender oss. Slik avslår vi den gylne oljen som han vil utøse i våre sjeler for å bli meddelt dem som er i mørke. Når ropet lyder: ‘Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham,’ vil de som ikke har tatt imot den hellige oljen, som ikke har nærhet Kristi nåde i sine hjerter, oppdage, lik de dårlige jomfruene, at de ikke er rede til å møte sin Herre. De har ikke i seg selv makt til å skaffe oljen, og deres liv går til grunne. Men dersom Guds Hellige Ånd blir bedt om, dersom vi bønnfaller slik Moses gjorde: ‘Lad mig se din herlighet,’ vil Guds kjærlighet bli utøst i våre hjerter. Gjennom de gylne rørene vil den gylne oljen bli meddelt oss. ‘Ikke ved makt og ikke ved kraft, men ved min Ånd, sier Herren, hærskares Gud.’ Ved å motta de klare strålene fra Rettferdighetens Sol skinner Guds barn som lys i verden.» Review and Herald, 20. juli 1897.

De som løper «hit og dit» i Amos, føyer seg til vitnesbyrdet som identifiserer den klasse av syvendedagsadventister som forkaster sitt ansvar for å «forstå» det særlige budskapet fra Åpenbaringsboken, som blir avseglet når «tiden er nær».

«Vi lever nå i en ytterst farefull tid, og ikke én av oss bør være sen med å søke en forberedelse til Kristi komme. La ingen følge de dårlige jomfruenes eksempel og tenke at det vil være trygt å vente til krisen kommer før en vinner en karakterforberedelse til å bestå på den tid. Det vil være for sent å søke Kristi rettferdighet når gjestene blir kalt inn og undersøkt. Nå er tiden til å ikle seg Kristi rettferdighet, — bryllupskledningen som vil gjøre deg skikket til å gå inn til Lammets bryllupsmåltid. I lignelsen blir de dårlige jomfruene fremstilt som om de tigger om olje, og ikke får den når de ber om den. Dette er et symbol på dem som ikke har forberedt seg ved å utvikle en karakter som kan bestå i en krisetid. Det er som om de skulle gå til sine naboer og si: Gi meg din karakter, ellers går jeg fortapt. De som var vise, kunne ikke meddele sin olje til de dårlige jomfruenes flakkende lamper. Karakter kan ikke overføres. Den kan ikke kjøpes eller selges; den må tilegnes. Herren har gitt hvert menneske anledning til å oppnå en rettferdig karakter i nådetidens timer; men han har ikke sørget for en måte hvorpå ett menneskelig redskap kan meddele et annet den karakter som det har utviklet ved å gå gjennom harde erfaringer, ved å lære lærdommer av den store Lærer, slik at det kan vise tålmodighet under prøvelse og utøve tro så det kan flytte umulighetens fjell. Det er umulig å meddele kjærlighetens duft, — å gi en annen mildhet, takt og utholdenhet. Det er umulig for ett menneskehjerte å utøse Guds og menneskehetens kjærlighet i et annet.»

«Men dagen kommer, og den er nær forestående, da hver side av karakteren vil bli åpenbart ved særlige fristelser. De som forblir tro mot prinsippene, de som utøver tro til enden, vil være dem som har vist seg trofaste under prøve og trengsel i de foregående timene av sin nådetid, og som har dannet karakterer etter Kristi likhet. Det vil være dem som har dyrket et nært kjennskap til Kristus, som ved hans visdom og nåde er delaktige i den guddommelige natur. Men intet menneske kan gi et annet hjertehengivenhet og edle sjelelige egenskaper og fylle dets mangler med moralsk kraft. Hver av oss kan gjøre mye for hverandre ved å gi menneskene et kristuslikt eksempel og derved påvirke dem til å gå til Kristus for den rettferdighet uten hvilken de ikke kan bestå i dommen. Mennesker bør under bønn overveie den viktige saken som gjelder karakterdannelse og forme sine karakterer etter det guddommelige mønster.» The Youth's Instructor, 16. januar 1896.